

Scénář - Věra Skrbková

1:28:49 -1:29:16

Věra Skrbková: A teď ty lidi, to byly babičky takový, co vůbec těžko sháněli něco a říkali: „Podívejte se, to je nádhera, no to je krása, jen se dívejte“. No a měli jsme z toho takovou radost, že jsem si říkala, že i to málo co bylo, že stálo zato.

Jakub Zima: To nám pověděla paní Skrbková, když vzpomínala na 2. světovou válku. Období, kdy bylo málo radosti a jídla. Jednou s bratrem dostali od tety tlačenku, kousíček si jí cestou uždíbli.

1:30:56 – 1:31:05

Věra Skrbková: Cestou na to nádraží jsme zvraceli oba dva, že jsme měli ty žaludky oba zeslabený

Matej Čižmár: Rodina Špikových se za války přestěhovala do Turnova. Otec, jako válečný invalida před tím pracoval na poště v Rokytnici. Tam páčil dopisy adresované gestapu. Sice se na to nepřišlo, ale z práce ho stejně jako bývalého legionáře vyhodili.

Lukáš Themann: V Turnově bydleli u železnice. Večerní vlak byl vždycky plný. Všichni, včetně otce Špiky, jezdili do Ktové pro mouku. Do mlýna chodila celá procesí. Nepochopitelně to Němci tolerovali, nikdy neposlali do vlaku kontrolu.

Patrik Rubeš: Válku Špikovi přežili bez větších potíží. I bratr Mirek, totálně nasazený v továrně u Berlína, přežil bombardování. Maminka jezdila pomáhat na rodinný statek do Vysokého nad Jizerou. 3. května 1945 se dlouho nevracela domů. Pak přišla s trikolorou na klopě a nadšeně vyprávěla, že ve Vysokém už je republika.

Ondřej Pavlata: Bohužel následující den, Hitlerjugend, jako čin posledního zoufalství nesmyslně pozabíjeli několik místních civilistů. V noci začali bušit lidem na dveře a chtěli, aby vyšli ven. Většinou bez úspěchu.

1:54:21 – 1:54:46

Věra Skrbková: Maminčin strýček, bratr mého dědečka, tak ten nechtěl jít ve spodním prádle otevřít a oni bušili na dveře strašně moc, no tak tam šel, a když jim odemkl, tak ho střelili a takových bylo sedm.

Ondřej Pavlata: Takových zbytečných úmrtí bylo na konci války nespočet.